

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 565/2014
03.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца К.Н. из П., са боравиштем у П., против туженог ДОО Т.-с.-П. за п.,т и у. Д., Л., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2465/13 од 06.11.2013. године, у седници одржаној 03.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2465/13 од 06.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 904/11 од 31.05.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништена одлука директора туженог бр. 3093 од 26.12.1997. године којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера – престанак радног односа и одлука Управног одбора бр. 491 од 10.03.1998. године, донета по приговору тужиоца као незаконита. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које је обављао пре престанка радног односа или на радно место које одговара његовој стручној спреми и способностима са свим правима из рада и по основу рада, почев од дана престанка радног односа па до враћања на рад.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2465/13 од 06.11.2013. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана члана 506. став 1. Закона о парничном поступку

("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем правног претходника туженог бр.1423 од 16.12.1996. године тужиоцу, запосленом на радном месту возача камиона, изречена је мера удаљења из предузећа, а затим одлуком директора туженог бр. 3093 од 26.12.1997. године и дисциплинска мера престанка радног односа због учињених повреда радних обавеза из члана 101. став 1. тачка 1., 2. и 12. Закона о радним односима Републике Србије („Службени гласник РС“ бр. 55/96) важећег у време доношења наведене одлуке, у вези са чланом 86. тачка 10. Колективног уговора послодавца због неблаговременог, несавесног и немарног извршења радних дужности и обавеза, незаконитог располагања средствима и повреде радне обавезе која представља кривично дело. Тужиоцу је стављена на терет тежа повреда радне обавезе јер је Комисија одређена за утврђивање стања горива, на основу спецификације задужења горива за возило регистарских ознака ПР 140-951 које је тужиоцу било поверено на управљање у току 1996. године, утврдила (записник од 06.10.1997. године) постојање мањка у потрошњи горива у количини од 1390 литара, због чега је директор захтевом бр. 2493 од 08.10.1997. године покренуо дисциплински поступак стављајући тужиоцу на терет изазивање мањка горива приликом обављања послова возача теретног возила у количини од 1390 литара у периоду од 01.01.1996. године до 31.12.1996. године. Против првостепеног решења тужилац је поднео приговор који је одлуком Управног одбора туженог бр. 419 од 10.03.1998. године одбијен.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Према одредби члана 101. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 55/96) прописано је да се престанак радног односа изриче, између осталог, због неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних дужности и обавеза (тачка 1.), због незаконитог располагања средствима (тачка 2.), због повреде радне обавезе која представља кривично дело (тачка 12.), као и да се мера престанка радног односа изриче и за друге повреде радних обавеза утврђене законом и колективним уговором (став 2. истог члана).

Према одредби члана 98. тог закона, покретање дисциплинског поступка застарева у року од три месеца од дана сазнања за повреду радне обавезе и учиниоца, односно у року од шест месеци од кад је повреда учињена. Ако повреда радне обавезе садржи обележја кривичног дела, покретање дисциплинског поступка застарева протеком шест месеци од дана сазнања за

повреду радне обавезе и учиниоца, односно протеком рока застарелости за то кривично дело.

Дакле, код утврђеног да је тужиоцу стављена на терет повреда радне обавезе у виду изазваног мањка горива приликом обављања послова возача теретног возила, према путним налозима и требовањима из 1996. године, при чему је последње требовање од 10.07.1996. године, а да је послодавац сазнао за тај мањак на основу записника комисије од 06.10.1997. године и да је дисциплински поступак против тужиоца покренут захтевом директора од 08.10.1997. године, након истека законом прописаног рока од шест месеци од дана када су повреде учињене то су и по оцени Врховног касационог суда, супротно наводима ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, правилно побијана решења поништена као незаконита и тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

При томе, у конкретном случају постоји правни континуитет између ДОО Т.с. чији су дисциплински органи против тужиоца водили дисциплински поступак и према тужиоцу изrekli дисциплинску меру престанка радног односа и туженог ДОО Т.с.-П. за п.,т. и у. Д., из којих разлога се неосновано наводима ревизије туженог указује да није пасивно легитимисан у овој парници.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци решења без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**